

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/70/2016
Identifikačné číslo spisu:	4210201195
Dátum vydania rozhodnutia:	20.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4210201195.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu O. R., bývajúceho v N., zastúpeného dr.jur. Zitou Czibor, advokátkou so sídlom v Komárne, Ulica Eötvösa č. 4, proti žalovanej X. N., bývajúcej v E., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 6 C 35/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. júla 2015 sp. zn. 25 Co 727/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno rozsudkom zo 4. apríla 2014 č.k. 6 C 35/2010-375 podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k nehnuteľnostiam v katastrálnom území N., ktoré sú v katastri nehnuteľností zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako parcela č. XXXXX/XXX - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m², parcela č. XXXXX/XXX - záhrada vo výmere XXX m², parcela č. XXXXX/XXX - zastavaná plocha a nádvorie vo výmere XXX m² a rodinný dom súpisného čísla XXXX postavený na parcele č. XXXXX/XXX (ďalej len „nehnutelnosti“) zrušil a vyporiadal tak, že nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, a žalobcu zaviazal vyplatiť žalovanej na finančné vyrovnanie sumu 6 650 €. Súčasne si vymienil rozhodnúť o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že účastníci konania sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľností každý v podiele 1/2 a nehnuteľnosti po odchode žalovanej zo spoločnej domácnosti so žalobcom užíva výlučne žalobca, ktorý má záujem nehnuteľnosti nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva. Keďže účastníci sa na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nedohodli a reálna deľba nehnuteľností nie je možná, a žalovaná súhlasila s prikázaním nehnuteľností do vlastníctva žalobcu, súd vyhovel návrhu žalobcu a prikázal nehnuteľnosti jemu do výlučného vlastníctva. Súčasne žalobcu zaviazal vyplatiť žalovanej titulom finančného vyrovnania sumu 6 650 € vychádzajúc s ceny nehnuteľností ustálenej znaleckým posudkom znalkyne Ing. Evy Kiripolszkej. Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. si vymienil právo rozhodnúť o náhrade trov konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 15. júla 2015 sp. zn. 25 Co 727/2014 nevyhovел odvolaniu žalobcu a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Dospel k záveru, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy primerane vyhodnotil jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti a vec správne právne posúdil. Vzhľadom na to sa s ním v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo na žalobcovi, aby preukázal, že predmetné nehnuteľnosti boli zaplatené výlučne z jeho finančných prostriedkov. Svoje tvrdenie, že financovanie nehnuteľností zabezpečil okrem úveru aj pôžičkou od L. K. v sume 100 000 Sk, ktorú pôžičku mu aj vrátil, žiadnym spôsobom nepreukázal. Výpočutie L. K. ako svedka navrhol až v podanom odvolaní. Súčasne uviedol, že v zmysle § 224 ods. 4 O.s.p. o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie s tým, že konanie je postihnuté inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Existenciu tejto vady videl v tom, že nebol riadne zistený skutkový stav, nakoľko na preukázanie investícií do nehnuteľností nebol vypočutý ním navrhnutý svedok L. K.. Z uvedených dôvodov žiadal zrušiť oba rozsudky súdov nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu označila napadnutý rozsudok za vecne správny a dovoláciu argumentáciu žalobcu za neopodstatnenú.

Z obsahu spisu vyplýva, že súdy po rozhodnutí vo veci samej rozhodli o trovách prvostupňového a odvolacieho konania. Okresný súd Komárno uznesením z 20. októbra 2015 č.k. 6 C 35/2010-427 žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto

samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 ods. 1 O.s.p. nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Vády konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní ich existencia ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Pokiaľ žalobca v dovolaní uvádza námietky o nesprávnom postupe súdov nižších stupňov súvisiacom s dokazovaním (nevykonanie navrhnutých dôkazov), ako i prípadne nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd k týmto námietkam uvádza nasledovné:

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999, R 6/2000).

Ani nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Žalobcom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Keďže v prejednávanej veci je dovolanie neprípustné, najvyšší súd ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.